

B2-páholy

Pál úr minden alkalommal megbámulja a Parlament monumentális építményét a fonódó villamosról, úgy átellenben, de most különösen szépnek találja. Jó, ha az embernek ilyen szép Parlamentje van, gondolja, és még némi büszkeséget is érez. Vajon, a kenyai parlament épülete milyen lehet, tűnődik. Mert hősünk Kenyába készül ősszel. Meghívás, invitálás – jó szálloda, nagy kaják, sok pia, protokoll, talán még ki is tüntetik. De nem feltétlenül azért megy, már a meghívást sem érti, sem kutyája, sem macskája ő senkinek. Lehet, azért sem, mert se kutyának, se macskának nem kell senkinek. Kivéve talán a kenyaiakat, akik meghívták őt oda, messzire. De hol is van Kenya, kapta elő a laptopját, amikor a meghívás megérkezett. Annyit eddig is tudott, hogy Afrikában. De mit is tud ő Afrikáról? Vannak ott sivatagok, mondaná, ha kérdeznék, vannak ott állatok, sok és nagy állat, talán még oroszlán is, de meglehet, hogy az éppen nincs, meg színes bőrűek az emberek, de ezekben a zavaros időkben, amelyeket éppen élünk, Pál úr még magában is tartózkodott a bőrszín pontosabb megjelölésétől. Az ördög nem alszik, ha meg valaki, szándéktól függetlenül, téves szóhasználatlal él, az máris nem él, másként kifejezve, társadalmilag halott. Mondjuk, szociálisan, de már ennek a szónak a helyes használatában sem bízott, így inkább erre sem gondolt a gondolatbűn miatt. Kenya bizonyára nagy, és ott meleg van. Némi utánajárást követően annyi marad meg benne, hogy az egyenlítőn fekszik, Nairobi a fővárosa, és mintegy hétszer nagyobb a területe Magyarországnál.

Pál úr minden alkalommal megbámulta a Parlament monumentális építményét. Nemrég Kenyába készült menni ősszel. Most a fonódó villamoson ül, és nem néz át a Batthyány térhez érve az ország egyik legismertebb szimbólumára. Arcát valami olcsó maszk takarja (nem törődik azzal, hogy a maszk járvány idején divatcikké, a maszk-készítés üzletgá válna, és azon tűnődik, hogy a napokban Afrikát is elérte a koronavírus-járvány. Épp Kenyát mutatták a bejelentés alatt, épp Nairobít a tévében, illetve csak mondták, és nem azt mutatták. Pocsolyákban ugrabugráló maszatos, félig meztelen gyerekeket, szakadt külsejű embereket, akik egymás hegyén-hátán nyüzsögtek valami isten háta mögötti kis faluban. Lehet, hogy a hír szent, de hogy a hírközlésnek gyakran köze sincs a valósághoz, az bizonyításra sem szoruló tény. De mégis mi lesz, ha ott kapja el a járvány? Milyenek az egészségügyi feltételek? Van-e elég lélegeztető gép, mielőtt szükség szerint, tudnak-e az ápolónők angolul a kórházban? (Nem mintha ő tudna, de azért mégis...) Egyáltalán, Afrika olyan-e, amilyennek hisszük, mert hát alig lehet tudni valamit is róla. Kalahári, Serengeti, ott szomszoros, emitt megesznek a vadak. Miért is nem tudunk szinte semmit Afrikáról? Talán, mert európaiak vagyunk? Mert bennünket csak a hozzánk hasonló kultúra (kulturális bőrszín?) érdekel? Mert Afrika gyarmatkontinens volt, viszont az ottaniakat nem irtották ki olyan módszeresen és sikeresen, mint az angolok és franciák az amerikai kontinensen az indiánokat? Így aztán kézbe vehették a sorsukat a gyarmati idők végőrái után? De ez a sors már bennünket nem érdekel, mert nem vagyunk érdekeltek az érdeklődésben? Mert mi a fehér emberek világkultúrájában hiszünk? Mert bízunk a lépéselőnyünkben? Végző soron, ki az a mi, kérdezte magától Pál, és ugyanő volt, aki nem válaszolt a feltett kérdésre. Pál úr hazament, a szokásos sarokba vágta szokásosan a fullasztó maszkot, és a könyvespolcáról levett egy könyvet, amely már a címében is Afrikáról szólt. De még nem olvasott bele. A címlapon nem sivatag volt és nem vadak voltak. Egy modern nagyváros látképét tették a borítóra. Ez Nairobi, ujjongott fel anélkül, hogy bármilyen vizuális élménye

megelőzhette volna a felismerést. Se pocsolyák, se rosszul öltözött feketék sehol. Fény, sok fény, és sok nagy ház. Vajon milyen lehet Kenyában a Parlament épülete? Meglátja-e valaha? Mert Pál úr eldöntötte, hogy nem utazik. Mert Pál úr eldöntötte, hogy mégis utazik. Nem volt híres a nagy döntéseiről. Így a pakliban benne van, hogy el fog menni. Ahogy az is, hogy nem megy el. Afrikából jöttem, mesterségem címere, jutott eszébe a gyermekkori játék. Afrikába megyek, mesterségem címere. És mindkétszer a Parlament jutott az eszébe. Valamelyik a kettő közül, vagy mindkettő. Kinyitja a könyvet, hogy hozzáfogjon az elolvasásához. Először a színes képek átnézéséhez. Itt tart. Most értünk el a jelenkoráig. Afrika messze van. És messze még az ősz is.

Zalán Tibor

Napút Hetedhét-díj 2020

A műfordítói teljesítményért járó elismerést idén **Vörös István** érdemelte ki.

A tavalyi kitüntetett **Szalai Lajos** az esemény estjén vehette át a **Szok Iván** remekelte díjportrét.

Vörös István fődjája, megörökítése ezután születik meg a jeles festőművész műtermében.

Fotó: Fucskó Miklós